

Rubén Luzón (València, 1982) és llicenciat en Filologia Catalana i Filologia Hispànica per la Universitat de València. La seua trajectòria poètica va arrancar amb *Cames ajudeu-me* (2005), obra guanyadora del IV Certamen César Simón de Poesia. El seu segon llibre, *Baladspirina* (2008), va obtenir el XLVI Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia. Amb el seu tercer poemari, *Ai* (2012), va guanyar el Premi Vicent Andrés Estellés de Poesia de Burjassot 2011 i el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians 2013 en la modalitat de poesia. Ha estat inclòs en un parell d'antologies: *Pedra foguera: Antologia de poesia jove dels Països Catalans* (2008) i *Tibar l'arc: Una mirada a la poesia valenciana actual* (2012).

Que estenga el meu velam, que no em deixi en dejú,
que si no sé abastar-li cap fesomia clara
és perquè l'avidesa em fa oblidar maneres,
traces, procediments, i per més que escorcolle

llibres i testaments, els meus ulls no suporten
l'excés de llum. Tot parla en la seua mudesa
amb saturació d'estigmes i destins.
Fins i tot dels forats ragen significats,

i el secret consisteix a saber-los admetre,
com els ocells que canten les fulguracions
que irrompen de bursada i de bursada fugen
o s'asclen perquè sí, improvisant el ritme

de la supervivència. Perquè les coses són
o, simplement, no són, i la resta és llegenda.

(D'Ai)

De la naturalesa de l'emplastre,
no de cap altra, són tots els presagis.
Posem per cas que, en un de tants naufragis,
desaparec sense deixar cap rastre;

que els meus companys m'esborren del cadastre;
que els fills que no he tingut mouen sufragis
en contra dels meus versos; que en fan plagis
els carnisers que avui tallen pollastre

i demà, criminals. Santa matèria,
l'única garantia identitària!
Quan no la pots tocar, es transforma en dèria,
i quan pots, en neguit de gran amplària.

Rubén Luzón

Preserveu-me el secret: en cada artèria
batega preceptiva la pregària.

(D'A)

Esponerosament carnal, aquest seguici
de terra castigada va obrint-se un rec enterc.
Anys d'hisenda i cultura ens sostenen l'esguard
allà on valdria més aixamfrantar-se, beure's
la tenebra a galet. Parcel·les d'imprevist
volen desparcel·lar-se. L'alambí s'alambina,
l'esparver s'esparvera i el fusell s'afusella.
I així passen els dies, i no canvia res
perquè res no s'atura. Brises emmamellades
engresquen naixements en cada bri de cosa,
comes projecten llum i alenades de pebre
contra falses codines. Quina esplendor tan tova
i tan poc duradora! Quanta la lentitud
amb què avança la història! L'únic remei que ens queda
és insistir. Les aus en risc d'extinció
podrien ser-ne emblema. O les marjals que encara
no han estat asfaltades. Aquest seguici enorme
de terra calcigada, borratxa d'entelèquies,
desitjosa d'abismes com pells esbatanades,
que es pren el pols a miques i cataloga herois
per vincular-se més a l'enigma del temps,
somia la jornada de l'Alliberament.

(D'A)